Juffrouw Hendriks

Vlucht naar de ruimte *

Angelique Schipper

○ ☾ ✧

met tekeningen van

Dorien Alavizadeh Nouri

Uitgeverij U2pi

Dit werk is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn verzonnen of, waar echt, op een fictieve manier gebruikt. SpaceBuzz.earth is niet verantwoordelijk voor de inhoud of de technische juistheid van het boek.

© 2026 LS-talent / Uitgeverij U2pi

Tekst en omslagontwerp: Angelique Schipper
Illustraties: Dorien Alavizadeh Nouri
Omslagbeeld en overige beeldbronnen:
zie de illustratieverantwoording op blz. 270
Redactie: Annet Potting

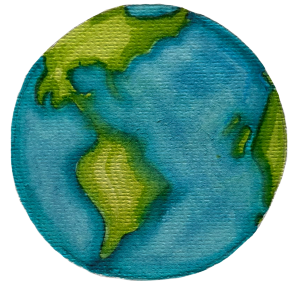
Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
Website uitgever: www.jouwboek.nl
ISBN 978 94 9357 217 1
NUR 200

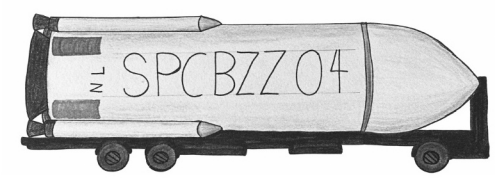
Dit boek is gedrukt op biotop ongebleekt papier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

'Nee, we kunnen nergens heen.
Het meest geavanceerde ruimteschip dat we nu
hebben zou er tienduizenden jaren over doen om
in andere zonnestelsels te komen.
We moeten het hier, met elkaar, zien op te lossen.'

André Kuipers
uit: 'De aarde is maar een klein bolletje'

Is dit boek niet van jou?
Of wil je er niet in schrijven? Pak een kladblaadje!

1 MISSIE 1
Maak je eigen inhoudsopgave

Heb je een hoofdstuk uit? Bedenk er zelf een titel bij en schrijf hem op.

Hfd.	Mijn titel	Blz.
I	.....	11
II	.....	16
III	.....	22
IV	.....	32
V	.....	43
VI	.....	53
VII	.....	66
VIII	.....	85
IX	.....	93
X	.....	106
XI	.....	117
XII	.....	124
XIII	.....	133
XIV	.....	143
XV	.....	152
XVI	.....	167
XVII	.....	183
XVIII	.....	193
XIX	.....	207
XX	.....	219

Inhoudsopgave

In dit boek vind je naast het leesgedeelte een DoeBoek vanaf bladzijde 236. En voorin om achteraf te maken:
je eigen inhoudsopgave.

Veel lees- en doeplezier!

Juffrouw Hendriks

Wat eraan voorafging

DoeBoek

1. Maak je eigen inhoudsopgave ←

2. Waar of niet waar **238**

3. Raadsels **239**

4. Belangrijke zinnen **240**

5. Wist je dat? **244**

6. Verder ontdekken? Tips! **252**

7. Het team **253**

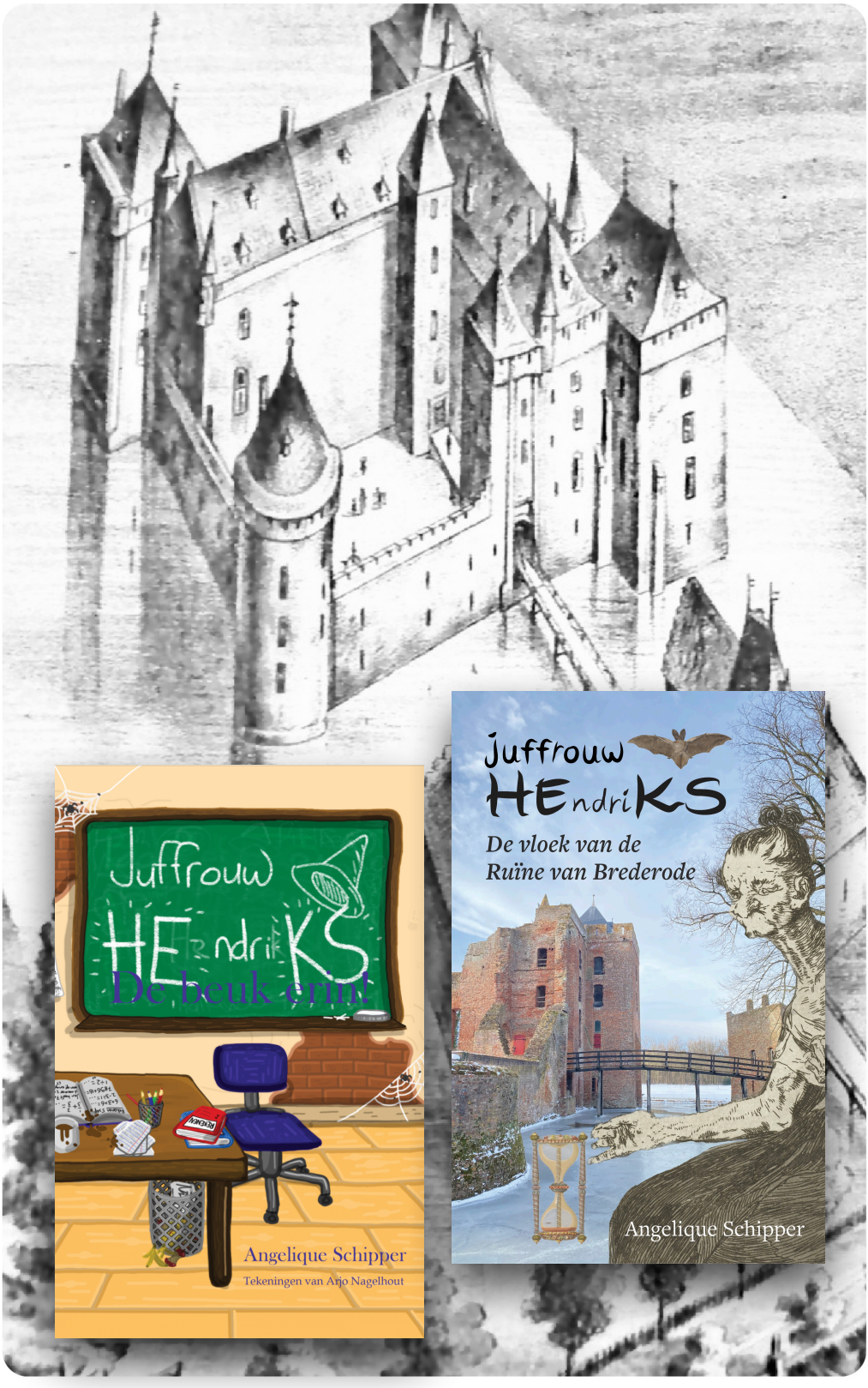
8. Oplossingen **254**

Dankwoord **259**

SpaceBuzz voor scholen **267**

Bronnen en verantwoording **268**

Illustratieverantwoording **270**

Juffrouw
HEndriKS
De beuk erin!
Angelique Schipper
Tekeningen van Arjo Nagelhout
Juffrouw
HEndriKS
De vloek van de
Ruïne van Brederode
Angelique Schipper

Wat eraan voorafging

Juffrouw Hendriks begon als invalkracht op basisschool De Beuk: een school waar gebeukt moest worden voor de beste resultaten. De slechtste leerling van groep 8 kwam na het afscheidskamp nooit meer terug. Tot drie jongens besloten ervandoor te gaan en een groot geheim ontdekten.
Na dit avontuur ging juffrouw Hendriks samen met meester Langeworst aan het werk op de Ruïne van Brederode, waar het verleden nog tussen de stenen fluistert. Stien had het kasteel van de achttien Heren van Brederode vervloekt en was vastbesloten de ruïne tot de laatste steen te laten verdwijnen. Wat begon als een bezoek van een paar leerlingen van basisschool De Beuk, eindigde in een avontuur waarin juffrouw Hendriks en haar leerlingen letterlijk de geschiedenis in werden gezogen.

Nu staat ze weer voor de klas. In groep 8 van basisschool De Telescoop. Juffrouw Hendriks had het lesgeven aan leerlingen gemist. Want hoe belangrijk het verleden ook is, kinderen zijn de toekomst. Maar dan verschijnt er op een dag een raket voor de school.

Is dit het einde van het lesprogramma SpaceBuzz?
Of het begin van een nieuw avontuur?

www.juffrouwhendriks.nl

Dorien's Tekenschrift
Jaftaljven!

I

De leerlingen van groep 8 waren al een paar dagen superdruk. Stillezen was allesbehalve stil en iedereen leek ineens naar de wc te moeten. Stoelen wiebelden heen en weer, net als de hoofden erboven. Het geluid van stemmen werd steeds harder. Papieren vliegtuigjes suisden door de klas. Vandaag zou de SpaceBuzz-raket komen.

Oliviers vliegtuigje was het verst gekomen. Bijna tegen het raam. Hij stak zijn lange armen in de lucht om drie andere vliegtuigjes tegen te houden.

Bennie veegde een vliegtuigje van zijn tafel. Hij was bezig met zijn rekenwerk. Hoe moeilijker, hoe uitdagender.

Zuzanna had haar schrift gepakt waar ze gedichtjes inschreef en zette een koptelefoon op. Naast haar zat Dorien, die aan het tekenen was. Dorien tekende altijd. Sinds ze het lesprogramma over de ruimtevaart hadden gedaan tekende ze vooral aliens. Het waren grappige kleine wezentjes geworden, maar ook grote boosaardige eenogige monsters. Ze maakte er kleurplaten van voor groep 5.

Julia fluisterde iets in Doriens oor.

Dorien knikte, veegde haar donkerkrullende haar opzij en ging verder met haar tekening.

Benjamin liep voor de derde keer die ochtend naar het raam om te kijken of de raket er al was. Hij draaide het wc-bordje om en ging het lokaal uit. Nour was ziek, of tenminste, dat had haar moeder gezegd. Die ochtend had hij nog bij haar huis aangebeld. Nours moeder had opengedaan met een theedoek in haar hand. Het rook er naar heerlijk Marokkaans

eten. Benjamin verheugde zich er altijd op als hij een keer mocht mee-eten. Vooral als het couscous was en gebakken kikkererwten of msemen, Marokkaanse pannenkoeken.

'Nour ligt in bed, ze slaapt nog,' had haar moeder gezegd. 'Ze heeft koorts.'

Maar achter haar moeder, aan het einde van de gang, had Benjamin een glimp van Nour opgevangen. Ze had hem aangekeken en zich snel omgedraaid. Volgens hem had ze helemaal geen koorts. Hij kende Nour goed genoeg om te weten wat er speelde. Nour was bang voor kleine ruimtes en een raket was een heel kleine ruimte. Hij had haar nog een berichtje gestuurd.

Hoi Nour,
De raket is klein, maar het heelal is supergroot.
Het wordt vast echt gaaf!

Nour had niet gereageerd. Ze wist dat hij haar doorhad.

'Iiieeeehhh…' riep Olivier. Z'n vierde vliegtuigje vloog door de lucht.

Juffrouw Hendriks kreeg het steeds warmer. Haar hoofd en neus werden vuurrood. 'En nú is het klaar én stil!' bulderde ze om boven het lawaai uit te komen. 'Anders gaan jullie straks niet mee met de SpaceBuzz-raket. Dan stel ik voor dat groep 6 in jullie plaats gaat.'

Het werd doodstil. Juffrouw Hendriks was de leukste en liefste juf van de school. Maar nu niet. Iedereen wist dat ze een heks was, maar dan een echte. Geen gemene heks uit een sprookje. Hun juf hield van de natuur en wist daar alles van.

'Ik ben een heks,' had ze aan het begin van het schooljaar gezegd. 'Wie wil er meer over weten?'

Bijna alle vingers waren de lucht ingeschoten.

Zo was de eerste ochtend voorbijgevlogen. Juffrouw Hendriks vertelde hoe je in één jaar en één dag een heks kunt worden. Dat je ervoor kunt kiezen om alleen heks te zijn of samen met anderen een heksenkring te vormen. Over genezende kruiden en over dromen verklaren. Hoe je de toekomst kunt voorspellen door vooral goed te luisteren naar wat de ander je vertelt. Ook zei ze dat ze twee moeders had. Haar moeder en moeder aarde. Dat de natuur bij heksen altijd centraal staat. Dat heksen vrouwen én mannen kunnen zijn. Maar nu leek ze wél op een gemene heks. Haar ogen schoten vuur en haar rug was krom toen ze haar woorden kracht bijzette. Met een klap liet ze haar hand op het belletje neerkomen.

De deur vloog open. Benjamin stuiterde de klas in. Zijn wangen waren rood van opwinding. 'Hij is er… De raket is er! Hij staat voor onze school. Op een grote aanhanger. En er komt stoom uit. Alsof hij ieder moment kan vertrekken.'

Niemand reageerde.

Benjamin keek ongelovig de klas rond. Zelfs niemand van zijn groepje? Bennie, Zuz, Door, Juul en Ollie?

Julia seinde met haar ogen naar Benjamin dat hij zich rustig moest houden.

'Ga zitten, Benjamin, dan kunnen we gelijk beginnen,' zei juffrouw Hendriks zonder op te kijken van het blaadje met de groepsindeling. 'Groepje één mag de jassen rustig gaan aantrekken… Ik zei RUSTIG! De rest pakt zijn boek en gaat verder met stillezen.' Haar schoenen tikten onder het bureau. Ze was nerveus, maar wilde niet dat de kinderen het merkten. Vannacht had ze gedroomd over sterren die steeds dichterbij kwamen, tot alles plotseling verdween in het diepe zwart. Juffrouw Hendrik wist veel over dromen. Sterren waren lichtbakens die je de weg wezen en het zwart stond voor het grote avontuur. Waarom voelde haar droom dan toch zo sterk

als een waarschuwing? Ze zou als laatste met het groepje van Benjamin de raket ingaan. Zes leerlingen in totaal. Nour was ziekgemeld. De kinderen waren goed voorbereid. Ze had alle twaalf lessen behandeld, zelfs de extra missies. Vandaag was de beloning van het SpaceBuzz-programma: de raket! Iedereen had hiernaar uitgekeken. Met VR-brillen op zouden ze een ruimtereis maken onder leiding van de beroemde astronaut André Kuipers. Het voelde wonderlijk dat de naam van hun school zo goed bij het SpaceBuzz-programma paste: De Telescoop en bij de naam van haar klas: Mars. Op de hoge muur in de gang was het zonnestelsel geschilderd. Alle planeten keurig naast elkaar. Pluto stond er ook op, ook al was hij officieel geen planeet meer. De leerlingen konden de namen van de planeten wel dromen.

De kinderen van het eerste groepje kwamen alweer terug met rode wangen en verhalen die over elkaar heen tuimelden.

Gaaf. Echt gaaf. Die stoelen bewegen mee naar voren.
En de aarde, je ziet de hele aarde.

'Ssst,' siste juffrouw Hendriks. 'Als iedereen is geweest mogen jullie erover vertellen. Nu niet. Groepje twee, jassen aan.'
Nog één groepje en dan was haar groepje aan de beurt.

'Juf, wij moeten gaan.' Benjamin keek haar vragend aan. 'Juf?'

Ze schrok op uit haar gedachten. Ongemerkt was de tijd voorbijgevlogen. Groepje vier stond zelfs al helemaal klaar. Zes paar ogen waren op haar gericht. Langzaam trok ze haar jas aan. Het leek alsof haar voeten nauwelijks vooruit wilden. De trap af, naar buiten. Natuurlijk stond Olivier als eerste bij de raket.

‘Juf…’ Zuzanna’s stem klonk zacht. ‘Ik vind het ook spannend hoor. Ik weet niet waarom, want iedereen lijkt het fantastisch te vinden.’

Eerst werd er een teamfoto gemaakt voor de SpaceBuzz. Groot en lang stond de raket voor hun school met een ijzeren trap om naar binnen te gaan. Uit de achterkant kwam inderdaad stoom.

‘Even allemaal duim omhoog en lachen!’

Juffrouw Hendriks trok haar mondhoeken omhoog en glimlachte voor de foto. Haar leerlingen waren gewoon zichzelf. Benjamin stond zelfverzekerd naast haar alsof hij de raket persoonlijk zou gaan besturen. Julia had haar armen om Dorien en Zuzanna heen geslagen. Bennie stond in zijn rode jas met zijn armen over elkaar. Gewoon Bennie. En Olivier stond even stil voor de foto tot hij eindelijk weer mocht bewegen.

Juffrouw Hendriks keek naar het groepje en dacht aan Nour. Die had hier ook moeten staan.

‘Gaaf hè?’ riep Olivier en ging snel met Benjamin en Bennie de raket in.

Julia trok Dorien mee.

Zuzanna draaide zich om naar juf Hendriks. ‘Komt u ook?’

Juffrouw Hendriks bleef nog even staan bij de voet van de trap. De raket rook naar metaal en iets anders. Iets wat ze niet kon benoemen. Iets uit haar droom.

II

Juffrouw Hendriks stapte de raket in en keek om zich heen. Ze telde negen stevige leren stoelen.

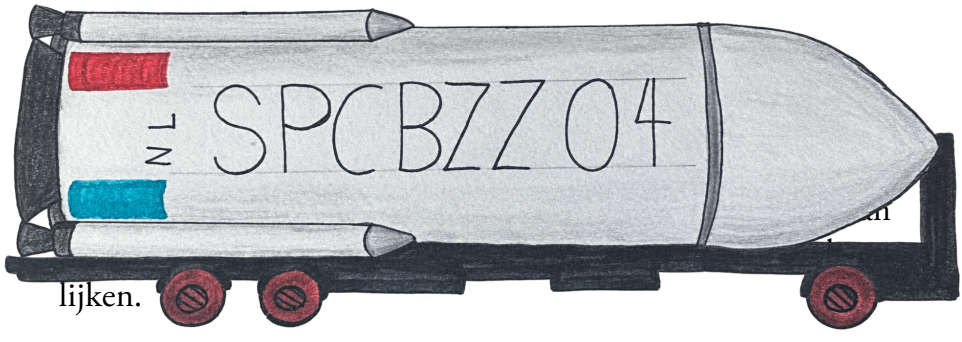
Benjamin en Dorien ploften vrolijk in de stoelen naast haar neer.

Niet veel later gingen de deuren dicht. Snel klikten ze hun gordels vast.

Twee begeleiders kwamen langs met gave witte VR-brillen en hielpen met opzetten.

Juffrouw Hendriks knikte dat de zware bril goed zat en streek haar rok glad. Haar handen waren klam. ‘Blijven jullie erbij?’ vroeg ze. ‘Voor als iemand misselijk wordt en eruit wil?’

‘Ja, wij blijven erbij,’ antwoordde de begeleider geruststellend. ‘Maar maakt u zich geen zorgen. Het wordt vast en zeker een mooie reis.’

lijken.

‘Goede reis,’ riep iedereen naar elkaar.

De stoelen draaiden een kwartslag naar voren. De twee virtuele bestuurders in de cabine draaiden zich om en zwaaiden. Een man in een ruimtepak verscheen. Op zijn schouder was het blauwe logo van de ESA bevestigd. Zijn stem klonk rustig en vertrouwd. Het was niemand minder dan André Kuipers zelf.

‘In zijn Sokol-pak,’ fluisterde Zuzanna. ‘Sokol betekent valk in het Russisch. In het Pools is het bijna hetzelfde: sokół.’ Haar ouders kwamen uit Polen. Geen wonder dat ze het wist.

André Kuipers keek hen recht aan. Zijn ogen schitterden. ‘Dit is de start van jullie ruimtereis, zoals ik die gemaakt heb naar het ISS. Een reis die je nooit meer gaat vergeten.’

‘En de afkorting ISS betekent…?’ vroeg juffrouw Hendriks toen André Kuipers even zweeg.

‘International Space Station,’ antwoordde Dorien.

‘Dat weten we toch allemaal, juf,’ zei Benjamin.

De motoren begonnen te ronken. Harder en harder.

Juffrouw Hendriks klemde haar handen om de armleuningen. Ze wilde het niet, maar het ging vanzelf. Benjamin zei iets, maar ze verstond hem niet meer. Ze voelde alleen nog de druk op haar borst en op haar schouders. Alsof iemand haar naar beneden duwde terwijl zij omhoog wilde. Ze zag door haar bril de aarde onder zich wegglijden. Hun school en schoolplein werden steeds kleiner. Het was een klein grijs blokje tussen andere grijze blokjes. De daken verdwenen in een lapjesdeken van groen en bruin. Ze zag de rechte lijnen van de polders en kronkelende rivieren. Een grote Noordzee met een witte kraag van schuim. Nederland werd kleiner. Een puzzelstukje. Eronder paste België. Daarnaast Duitsland. En verder, veel verder, begon Rusland. Een enorme groene vlakte die maar doorging. Ze had dit nooit zo ervaren. De wereld-

kaart was netjes ingedeeld in landen die de kinderen goed moesten leren. Hier was de aarde gewoon groen en blauw. Toen zag ze het dunne blauwe randje om de aarde. De atmosfeer. Daar hield de lucht met zuurstof op. Dat probeerde ze de kinderen altijd als eerste bij te brengen. Ze liet de kinderen hun adem zo lang mogelijk inhouden. 'We kunnen maar drie minuten zonder lucht,' zei ze als haar leerlingen met rode hoofden naar adem hapten. 'Waarom vervuilen mensen hun lucht als je maar drie minuten zonder…'

'Hoe hard gaan we nu?' hoorde ze Olivier roepen.

'Achtentwintigduizend kilometer per uur!' riep Bennie.

'Yeeeh!'

Juffrouw Hendriks glimlachte. Bennie was van de cijfers en had uitstekend opgelet. Hij las ook altijd blaadjes vol weetjes over natuur en techniek.

Na tien minuten hield het trillen op. Ze waren door de dampkring heen. Plotseling veranderde het gezicht van astronaut Kuipers in horizontale gekleurde streepjes die op en neer gingen. Zijn stem begon te kraken en viel weg. Was de verbinding weg?

Iedereen zette de VR-bril af. Juffrouw Hendriks keek om zich heen. Wat was er aan de hand? Waarom riep Zuzanna haar?

'Juf, juf… JUF!!!'

Ze wees naar iets. Naar een potlood. Dorien had altijd een potlood bij zich en nu zweefde het in de lucht.

Juffrouw Hendriks wilde iets zeggen, maar op dat moment voelde ze dat haar rok omhoogbolde. Ze probeerde haar rok zoveel mogelijk onder haar benen te stoppen. 'Hou jullie gordels vast,' zei ze. Haar stem klonk scherper dan ze bedoelde.

Natuurlijk deed Olivier zijn gordel juist los. Gewoon om te kijken wat er dan gebeurde.

'Olivier!'

Te laat.

Olivier stond op, of beter gezegd, hij probeerde het. Zijn benen wilden zoals altijd: snel, zonder nadenken. Maar zijn lichaam deed iets anders. Het steeg langzaam op. Olivier zweefde een halve meter omhoog en bleef daar hangen. Zijn armen maaiden. Zijn benen trapten. Niets hielp.

'Ik kan niet…' Hij draaide onbedoeld een kwartslag. 'Ik kom niet vooruit.'

'Je bent gewichtloos!' riep Dorien. 'Je moet je ergens tegen afzetten, dan lukt het wel!'

Olivier keek naar de dichtstbijzijnde stoel. Te ver. Hij hing in het midden van de cabine als een ballon. Zijn ogen werden groot. 'Gaaf,' riep hij, 'maar ook heel irritant…'

'Gordel, Olivier!'

'Ik probeer terug te komen, juf. Echt waar.'

'Ollie.' Benjamin pakte hem bij zijn enkel en trok hem terug naar zijn stoel. Olivier liet zich neerzakken en klikte zijn gordel vast. Toen weer los.

'Gordel vast. Nu, Olivier! Geen stunts meer.' Juffrouw Hendriks draaide haar hoofd opzij en schrok. De twee stoelen van de begeleiders waren leeg. Waren ze toch weggegaan? Toen zag ze dat er op de wand twee schermen bevestigd waren. Haar leerlingen zagen het ook. En er waren vier raampjes waardoor ze naar buiten konden kijken. Naar het zwart van de ruimte.

'Die schermen en die raampjes waren er toch eerst niet?'

Juffrouw Hendriks kneep zichzelf in de arm om er zeker van te zijn dat ze niet droomde. Zuzanna had gelijk.

'Dit is geen simulatie, hè, juf?'

Ze schudde haar hoofd.

Het werd stil. Stiller dan het ooit was geweest in de klas.

Niemand zei iets. Ze keken uit de raampjes en naar elkaar.

Dorien hield haar potlood vast maar tekende niet.

Olivier zat stil voor de verandering.

Ze dacht aan haar droom. Sterren die dichterbij kwamen. Het plotselinge zwart. Een avontuur? Ze wenste dat ze weer op de aarde waren.

'En nu, juf?' drong Zuzanna aan.

Het duurde even voor ze antwoordde. 'Denk aan alle lessen over de ruimte die we hebben gedaan.' Maar het enige waar ze aan kon denken was hoe ze terug naar de aarde konden komen. En wat er zou gebeuren als…

Zuzanna veegde een traan weg met haar mouw.

Benjamin draaide zijn hoofd en keek de cabine rond. 'We zijn er allemaal nog.'

'Ja, we zijn er allemaal nog,' herhaalde juffrouw Hendriks met een geforceerd lachje. 'Dat is het belangrijkste.'

Zuzanna pakte haar notitieboekje en schreef:

We leven
Wie haalt ons naar beneden

'Goed,' zei juffrouw Hendriks, 'we weten twee dingen. We zijn echt in de ruimte én op school hebben ze ons vast allang gemist. Er zijn natuurlijk knappe koppen op aarde die een reddingsactie op touw gaan zetten.'

'Hoe dan, juf?'

'We moeten zo gauw mogelijk contact zien te leggen.'

'Ja, en met wie dan?'

'Dat zijn goede vragen. Een gewone telefoon werkt niet in de ruimte. Dat weten we. Maar misschien is er wel een

speciale laptop aan boord.' Ze keek om zich heen. 'Waar zou die kunnen liggen?'

'Vlak voor u! Daar. In dat vak.' Bennie kwam voorzichtig dichterbij en pakte de laptop eruit. 'Kijk, juf, er zit zelfs een instructie bij.'

Juffrouw Hendriks nam de laptop over. Hopelijk zou het allemaal meevallen. Snel las ze de instructies. Op het scherm verscheen het e-mailprogramma. 'Dank je, Bennie,' zei ze opgelucht. 'Ik stuur een bericht naar de directie, de administratie en naar juf Robin. Dan komt het zeker goed.' Ze drukte op verzenden.

Er gebeurde niets.

Ze drukte nog een keer. En nog een keer.

Alle ogen waren op haar gericht.

'Hoe gaan ze ons redden als we hen niet kunnen bereiken?' vroeg Zuzanna.

'Waarschijnlijk kunnen ze vanaf de aarde onze raket volgen. En krijgen we later wél contact.' Ze keek de groep rond. 'We hebben niet voor niets alle twaalf lessen gedaan. Laten we voor nu beginnen met de basisinformatie. Hebben we genoeg zuurstof aan boord? En eten en drinken?'

'Ik zoek wel uit hoe het zit met de zuurstof,' zei Bennie.

'En ik wil wel op zoek naar eten en drinken.' Olivier trok er een vrolijk gezicht bij.

'Juf,' vroeg Benjamin. 'Wie bestuurt ons nu?'